

(maksimum fradrag) for repræsentanter for repræsentationsudgifter?

Svar:

For så vidt der med udtrykket maksimumsfradrag tænkes på et lovfæstet standardfradrag, således at ligningsmyndighederne uden undersøgelse af de faktiske udgifter kan godkende repræsentationsudgifter, der ikke overstiger dette maksimum, og således at der end ikke mod dokumentation for større udgifter kan fradrages større udgifter til repræsentation end standardfradraget, vil en sådan bestemmelse betyde en lettelse for ligningsarbejdet. Det må dog forudsættes, at den personkreds og de udgiftskategorier, der omfattes af bestemmelsen, defineres så udtømmende som muligt.

Ved overvejelse af, om et sådant standardfradrag bør gennemføres, må det imidlertid tages i betragtning,

at repræsentationsudgifter indgår med forskellig vægt i de enkelte brancher og selv inden for disse vil vise stor spredning fra virksomhed til virksomhed,

at et maksimumsfradrag ikke må være alt for snævert, hvis ligningsmyndighederne skal opnå den administrative lettelse, der består i, at man ikke skal beskæftige sig med den enkelte skatteydere individuelle udgifter, og

at der, som følge af at forholdene for repræsentanter er så forskelligartede, vil blive indrømmet repræsentanter fradrag, der reelt ikke er dækning for, medens andre repræsentanter vil få et for lille fradrag i forhold til de faktiske udgifter.

Bestemmelsen måtte endvidere i givet fald udformes således, at der er plads til et efter den pågældendes forhold rimeligt privatforbrug.

Jeg vil foreløbig udbede mig en udtalelse fra ligningsrådet om, hvorvidt det må anses for hensigtsmæssigt at gennemføre en ordning som den anførte.

Spørgsmål 37:

Finansministeren bedes angive fordele og ulemper ved at indføre fælles indkomstår for alle ubegrænset skattepligtige (fysiske som juridiske personer), samt om et sådant fælles regnskabsår bør falde sammen med kalender-

året eller eksempelvis udløbe pr. 30. september.

Svar:

Adgangen til at anvende et fra kalenderåret afvigende indkomstår (forskudt regnskabsår) har nødvendiggjort en række særregler i skattelovgivningen. For skattepligtige personers vedkommende kan særligt nævnes reglerne i kildeskattelovens §§ 90-113, der hovedsageligt drejer sig om tilfælde, hvor der sker ændringer i skattepligtsforholdene, samt reglerne i samme lovs § 60, stk. 2, om, hvilke A-skattebeløb, der skal modregnes i slutskatten for personer, der anvender forskudt regnskabsår. Forsåvidt angår skattepligtige selskaber og foreninger m. v. er særregler fastsat bl. a. ved selskabskattelovens § 10, jfr. §§ 4 og 5. Særreglerne er, navnlig for personers vedkommende, komplicerede og administrationskrævende.

En væsentlig fordel ved at indføre fælles indkomstår for alle skattepligtige personer og selskaber m. v. vil være, at de omhandlede særregler derved bortfalder. Der vil være tale om en betydelig forenkling i administrativ henseende.

En anden fordel vil være, at det bliver lettere at kontrollere indkomstopgørelsen for de skattepligtige, der nu anvender forskudt regnskabsår, idet kontrolmaterialet, herunder lønsedler og lønangivelser, vedrører kalenderåret. På tilsvarende måde vil det blive lettere at gennemføre krydsrevision af andre skattepligtiges indkomstopgørelser.

Af ulemper, der vil opstå ved at afskaffe adgangen til at anvende forskudt regnskabsår, kan nævnes, at der for revisorer og ligningsmyndigheder vil komme til at foreligge et meget stort og vanskeligt arbejde med indkomstopgørelse og kontrol heraf i omlægningsåret.

Lidt over halvdelen af skattepligtige selskaber antages at anvende forskudt regnskabsår. I 1971 var der endvidere ca. 37.800 landbrugere og ca. 10.300 skatteydere i andre erhverv, der havde forskudt regnskabsår.

Så snart der ikke er tale om jævnt flydende indkomster, opstår der vanskeligheder ved at tilpasse indkomsten i en periode, kortere eller længere end et år, til en årsindkomst.